

S-avem milă

Samoila

Nu mi-e frică de reproșuri
Aduse de-o-ntreagă lume
Ce poartă frumoase cloșuri,
Chiar de fițe,
Printre glume.
Numai Cel de Sus e-n drept
Să îmi facă
Zile grele,
Lumea mare, lumea mică
Nu mă tulbură,
Că-s rele.
Și de ce crezi că lumea,
Presupusă „cultivată”,
Urăște religia
Ca o „curcă”
Râzgâiată?
Mi-aș lua o libertate
Și în drept, și de durată
Doar ca să răspund așa:
O urăște doar de teamă
C-o să afle, cine știe,
Că este adevărată.
De aceea, pentru dânsa,
S-avem milă de nu crede.
Și așa-i nefericită,
Că e oarbă
Și nu vede.